

Søndag etter nyttårsdagen 2021- Asbjørn Hjorthaug

Tekster: Salme 124; 1. Sam 2:1-10; Rom 6:3-11, Matt 3: 13-17

«Da kom Jesus fra Galilea til Johannes ved Jordan for å bli døpt av ham.»

Jesus hadde vokst opp med foreldrene Maria og Josef i Nasaret. Han var tømmermannens sønn og hadde helt sikkert tatt del i bygningsarbeidet og snekkeryrket. Det står ikke mye om Jesu oppvekst, men i Luk 2,52 leser vi: *«Og Jesus gikk fram i alder og visdom og var til glede for Gud og mennesker.»* Jesus deltok i familielivet med dets arbeid og plikter, han var med far Josef i sitt daglige arbeid for det daglige brød og han fulgte lydige med når de gikk til gudstjenesten i synagogen eller til tempelet i Jerusalem på de store høytidsdagene. Hvem han var, hva han sa og tenkte vet vi lite om. Men det fortelles om da han var 12 år gammel og kom bort fra foreldrene sine. Etter tre dager fant de han i tempelet der han satt blant lærerne og lyttet til dem og stilte spørsmål. Alle ble forundret over Jesu forstand og hans svar som han gav de skriftlærde. Etter at Maria hadde uttrykt sin frustrasjon som foreldre ofte gjør, svarer Jesus: *«Skjønte dere ikke at jeg må være i min Fars hus?»* Luk 2,49. Deretter står det at han ble med de hjem til Nasaret og var lydige mot dem. I Hebr 4,15 står det om Jesus at han *«er prøvet i alt på samme måte som vi, men uten synd.»* Han vet av erfaring hvordan det er å være barn, tenåring og ungdom. Han kjenner livet i familien med mor og far, og har erfaring med skolegang i synagogen og i arbeidslivet. Han har kjent på alt det vi vil kalle som naturlige frustrasjoner, irritasjoner og lysten til å protestere. Men det er en stor forskjell på Han og oss: alt er han prøvet i, men han syndet ikke. I bud etter bud bestod han prøven. Han æret Gud over alle ting, han hedret sin far og mor, han sa ikke et vondt ord, ikke en skitten tanke, ikke et syndig begjær. Han var uten synd, han var syndfri. Ja, dette bekreftes ved at han *«var til glede for Gud og mennesker»*. Ikke bare for familien, men for alle som lærte han å kjenne. Slik hadde Jesu oppvekst vært.

Dette skal lære oss at Jesus vet om akkurat hvordan du har det som barn og ungdom. Han kjenner alle dine fristelser. Han var et menneske som hadde følelser, drifter og begjæringer. Men han bestod kravene. Men likevel står det i Hebr. 4,15: *«For vi har ikke en øversteprest som ikke kan ha medlidenhet med oss i vår svakhet, men en som er prøvet i alt på samme måte som vi, men uten synd.»* Han kjenner oss, han har medlidenhet med oss, han vet hvor vanskelig det kan være og vokse opp som barn, ungdom og voksen. En yppersteprest går i forbønn for oss. Nettopp fordi han selv kjenner livet her på jorden, vet han hva vi trenger av forbønn. Han vet om våre svakheter. Han vet at den store forskjellen på oss og seg selv er at vi er født med synd, arvesynden. Dette plager oss hele livet og vi gjør alt annet enn Guds vilje. Vi holder ikke loven, vi bryter hvert eneste bud igjen og igjen. Jesus er født uten synd. Han er Guds sønn, en bevissthet han hadde som 12 åring, da han sier om tempelet at det er *«min Fars hus»*. Jesus var fullkommen. Det kreves av oss at vi også skal være fullkomne, men det makter vi ikke. Så er det da det store underet skjer at jeg ved troen blir tilregnet Jesu fullkomne liv. Når Gud ser meg, ser han meg i Jesus som en person som alltid var til glede og ære for Gud og mennesker. Jesu liv er mitt liv, Jesu hellige gjerninger er mine gjerninger, Jesu lydighet er min lydighet. Hva så med alt det jeg har gjort mot Gud og andre mennesker som kalles synd? Det har Jesus tatt med på korset og ved sin død betalt ut for oss. Her vant han seieren over synden, døden og djevelen, og denne seier er min i troen på Jesus. Slik har Gud ordnet det for deg og for meg. Hvordan kan jeg så være sikker på at dette gjelder meg? Det får vi høre mer om videre.

Jesus kommer fra Galilea til Jordan. Der var hans slektning døperen Johannes, som han helt sikkert kjente fra tidligere. De var nesten like gamle. Det var mange mennesker som kom til døperen Johannes for å bli døpt av han. I Luk 3,3 får vi beskrevet oppdraget Johannes hadde: *«Og han drog rundt i hele landet omkring Jordan og forkynte at folk skulle vende om og bli døpt for å få tilgivelse for sine synder»*. Hans kall var å være forløperen for Jesus og rydde veg for han. I Luk 3,7 står det at *«i store mengder drog folk ut til Johannes for å bli døpt av ham»*. Men for at folket skulle la seg døpe, måtte de også lære å kjenne sine synder. Derfor forkynte også Johannes loven: *«Ormeynge! Hvem har lært dere hvordan dere skal unnsnippe den kommende vredesdom?»* Hvert tre som ikke bærer god frukt blir hugget ned og kastet på ilden. Da spurte folk *«Hva skal vi gjøre?»* Og Johannes forkynte konkret hva Guds vilje handlet om i vårt forhold til vår neste og til Gud. Loven må til for at vi skal se synden. Synden må bekjennes for at vi skal få glede av evangeliet. Evangeliet er jo syndenes forlatelse. Det er dette dagens episteltekst handlet om *«Eller vet dere ikke at alle vi som ble døpt til Kristus Jesus, ble døpt til hans død? 4 Vi ble altså begravet med ham da vi ble døpt med denne dåp til døden, for at vi skal leve det nye livet, likesom Kristus ble reist opp fra de døde ved Faderens veldige kraft.»* Rom 6,3-4. Folket bekjente sine synder og ved dåpen fikk de tilgivelse for sine synder. I dåpens bad

druknes du med alle dine synder, og i Faderens og Sønnen og Den hellige Ånds navn reises du opp av dåpsvannet som et gjenfødt Guds barn og eier syndenes forlatelse. Jesus var det Guds lam som bar all verdens synd opp på korset og døde uskyldig. Jesus ble lagt i graven med alle dine synder. Faderen reiste Han opp igjen på tredjedagen. Dermed hadde han vunnet deg en evig rettferdighet, Kristi rettferdighet som frikjenner deg i dommen. Vi døpes til Kristi død og vi oppstår igjen til nytt liv ved Faderens veldige kraft. Dette er det Jesus ser og hører når han nå kommer fram ved Jordan. Nå trer han fram i offentlighetens lys. Nå skal han tre fram som Gud, Herrens tjener for å utføre det frelsesverket han fra evighet av var utvalgt til.

Og så skjer det at Jesus kommer til Johannes **«for å bli døpt av ham»**. Men Jesus hadde ingen synder å bekjenne. Han var syndfri, likevel kommer han til døperen Johannes som døper for at folk skal få tilgivelse for sine synder. Hvordan henger dette sammen? Hva skulle Jesus omvendes seg i fra? *«Men Johannes ville hindre ham og sa: «Jeg trenger å bli døpt av deg, og så kommer du til meg?»* Det er tydelig at Johannes har fått en åpenbaring om hvem Jesus virkelig er. I all ydmykhet reagerer han som vi også ville ha gjort. Jesus, dette blir helt feil. Det er jeg som har syndet og trenger å få vasket vekk mine synder av deg og *«så kommer du til meg?»*

Da svarer Jesus: *«La det nå skje! Dette må vi gjøre for å oppfylle all rettferdighet.»*

Vi merker oss at Jesus her sier om både seg selv og Johannes: **«Dette må vi gjøre»** begge to var med *«for å oppfylle all rettferdighet»*. Både det kall Johannes hadde som veirydderen og det Jesus hadde som verdens frelser, krevde det.

Det er som om Jesus sier at om du Johannes ikke døper meg, så er det noe som ikke blir oppfylt av det som var Guds vilje. Jesus ga seg selv inn under Guds vilje. Jesus er lydige og underordner seg sitt kall. Dåpen var innvielsen til Jesu liv i lydighet og lidelse, det var Guds vilje. Jesus underkaster seg her ved Jordans bredd i all offentlighet, sin Messias-oppgave og forplikter seg på å ofre seg selv for denne oppgaven i ubetinget troskap. Men da var også Johannes forpliktet ifølge sitt embete og kall til å utføre dette på Jesus. Som en fattig synder framstiller Jesus seg for Johannes, han var jo Gud lam, som bar all verdens synd. Luther sier: «Her begynner Jesus på rett sett å være Kristus». Nå overtar han det tredobbelte embetet for vår skyld: vår profet, vår yppersteprest og vår konge. Her blir han utrustet til sitt kall som Messias, oppfyllelsen av løftesordet. Her ble han så salvet og velsignet av Den Hellige Ånd. *«Da Jesus var blitt døpt, steg han straks opp av vannet. Og se, himmelen åpnet seg, og han så Guds Ånd komme ned over seg som en due.»* Jesu dåp utløser og har den virkning at han bli salvet med Ånden. Men Jesus hadde da Ånden før dåpen? Han var jo unnfanget av Den hellige ånd? Hele guddommens fylde var i Jesu person, likevel får han nå Ånden? Svaret på dette er at Den Hellige ånd kom over Jesus fordi profetordet offentlig skulle oppfylles. Messias skulle bli salvet i begynnelsen av sin oppgave, ikke med olje, men med Ånden. Dette for alle skulle være sikker og viss på at Jesus var den lovede Messias, han var den de skulle høre og lyde. Sal 45,8 *«Du har elsket rettferd og hatet urett. Derfor har Gud, din Gud, salvet deg med gledens olje framfor dine venner.»*

Jes 61,1 *«Herren Guds ånd er over meg, for Herren har salvet meg. Han har sendt meg for å forkynne et godt budskap for hjelpeløse, for å forbinde dem som har et knust hjerte, rope ut frihet for dem som er i fangenskap, og frigjøring for dem som er bundet,»*

Dette bekreftes i Apg 10,37-38: *«Dere vet om det som begynte i Galilea etter at Johannes hadde forkynt sin dåp, og som siden spredte seg over hele Judea: Jesus fra Nasaret ble salvet av Gud med Hellig Ånd og kraft, og han gikk omkring overalt og gjorde vel og helbredet alle som var underkuet av djevelen, for Gud var med ham.»* Jesus hadde Ånden som livets Ånd, men han ble salvet av Ånden i dåpen og mottok Åndens utrustning for sin store frelsesoppgave.

«Dette er min Sønn, den elskede, i ham har jeg min glede.»

En røst fra himmelen over Jesus. En bekreftelse på at Gud var fornøyd med Sønnen. Jesus, Guds elskede sønn, Guds glede. Han gjorde alt fullkomment. Jesu dåp hadde en stor betydning for Jesus selv. Det var Jesu innvielse, utrustning og bekreftelse for sin frelsergjerning.

Men Jesu dåp har en stor betydning også for oss. I vår dåp ble alle synder vasket vekk, og vi ble et Guds barn. I Jesu dåp fikk han alle våre synder på sin egen kropp. Det står at han ble gjort til selve synden for oss. Han tar våre synder på seg. Vi døpes til hans navn, med den dåp han selv ble døpt med til vår frelse. Vi blir i dåpen ett med ham. Når Gud roper ut at Jesus er hans elskede og at Gud har sin glede i ham, ropes det også utover oss at vi er hans elskede barn og Guds glede, hans øyensten som han vokter over dag og natt. Jesus trengte ikke dåpen for sin egen skyld, men for at vi skulle få del i den frelse han vant oss og få del i Den hellige ånd. Når vi ble døpt, ble også himmelen åpen for oss og vi ble Guds elskede barn. I dåpen får Gud vår urettferdighet, og vi mottar Jesu rettferdighet. Vi gjør et salig bytte, der vi blir Guds kjære barn. I dåpen eier vi alle Guds velsignelser. Han har ført oss inn i sin

kirke, og vi kan kalle han vår far og be: Fader Vår du som er i himmelen. I dåpen fikk vi Den hellige ånd som herliggjør Kristus for oss, som vokter oss hver dag for all fare og som er med oss alle dager. Til slutt- husk at det var Gud som tok oss til sitt barn i dåpen. Vi var hjelpeløse syndere og kanskje et lite hjelpeløst barn, det var Gud som handlet og gav oss alt. Slik kan vi også i dag takke Gud for at han gjorde oss til sitt barn i den hellige dåp. Dette gjorde han enda han visste at vi gjennom livet ville være svikefulle, syndere som sviktet igjen og igjen. Men Gud gjorde det på grunn av Jesus, ikke på grunn av oss. Da Jesus døptes i Jordan, tok han på seg alle de synder jeg har gjort og kommer til å gjøre. Da jeg ble døpt ble alle mine synder vasket vekk også alle de synder jeg skulle gjøre gjennom hele livet. Alt ble betalt og kvittert ut på korset.

«For døden han døde, den døde han for synden, én gang for alle, men livet han lever, det lever han for Gud. 11 På samme måte skal dere regne dere som døde for synden, men som levende for Gud i Kristus Jesus.» Rom 6,10-11

Amen.